

Am petrecut zile de neuitat...

Ne-am simțit acasă... a fost peste așteptări. Am avut impresia de a face parte dintr-o familie extinsă... de parcă nu aş fi plecat niciodată... Most of us will never forget and never experience anything like this again... Enjoyed it immensely... atmosferă plină de picături de fericire, emoții și regăsiri... (Citate din comentariile participanților la Intalnire)

Punctele culminante s-au succedat : emoția revederii de joi seara ; *Hine ma tov umanaim shevet ahim gam yahad (Ce bine și plăcut când stau frații împreună)* cântat de familia Gidali (18 la număr) stabilită la Timișoara, în Israel și SUA ; jubilaria în momentul când am descoperit prieteni vechi, neschimbați, cu câteva riduri și multă înțelepciune în plus; *Kadish* la cimitir; vineri seara în Sinagoga din Cetate rugăciunile s-au înălțat în acest lăcaș splendid unde mulți am fost acum zeci de ani, unde dăinuie spiritul părinților și bunicilor, al unei comunități odinioară puternice și prospere ; pâlcurile de oameni în veșminte de sărbătoare ieșeau din sinagogă, îndepărtându-se cu pași lenți, oprindu-se pentru a se îmbrățișa și a-și dori Shabat Shalom, în acea atmosferă specifică, inconfundabilă, care deosebește o comunitate de un public oarecare; cina de Oneg Shabat într-o comunitate vie, activă, cu o bucătărie care întrece pe cele mai bune restaurante din oraș ; un moment înduioșător sâmbătă dimineața la casa de rugăciuni de lângă Sinagoga din Fabric – puțini au rămas, dar cei fideli rămân vajnici pe post.

Am învățat enorm. Janos Szekernyes ne-a povestit despre istoria cimitirului și despre personalitățile care își au lăcașul de veci acolo, rabini, președinți de comunitate, scriitori, jurnaliști, arhitecți, industriași, bancheri. Tiberiu Schatteles ne-a dăruit *Evreii din Timișoara în perspectiva istorică*, Francisc Schneider amintirile sale în *Copilărie sub trei orânduiri*. Sâmbătă înainte de masă am ascultat expozeul arhitectului Gabriel Szekely despre contribuțiile arhitecților evrei din Timișoara, iar după-masă am vorbit împreună cu Smaranda Vultur despre istoria evreilor timișoreni așa cum se reflectă ea în povestiri de viață, iar Victor Neumann despre istoria evreilor din Banat.

Acolo unde cu greu pătrunde cuvântul, și-au croit calea poezia, arta și muzica. Julia Henriette Kakucs ne-a încântat cu poeziile ei de dragoste din volumul *Ploaia din mine*, din filonul inspirației biblice, al *Cântării Cântărilor*. Încântați am fost cu toții de expoziția *Rendez-Vous la Timișoara* a artistelor Renée Politzer, Anath Hanit și Anca Buzatu, iar concertul la Sinagoga din Cetate ne-a mișcat până la lacrimi. Ladislau Roth este mai mult decât un dirijor, pentru evreii timișoreni el este întruchiparea muzicii, a operei, a succesului în lumea muzicală. A pregătit concertul cu măiestrie, a ales un program care ne-a mișcat pe toți. 25 de muzicieni au fost pe scenă, patru soliști au cântat pentru noi - cadoul dedicat *Întâlnirii evreilor timișoreni din toată lumea* oferit de Opera Română din Timișoara în semn de recunoaștere și simpatie pentru comunitatea noastră.

E de prisos să căutăm explicații pentru valul de bucurie și tristețe care ne-a năpădit. Fapt este că ne-am regăsit. Am avut sentimentul de a fi „acasă”,

sentimentul apartenenței la o comunitate și la un oraș. Evi Altmann îmi povestea cât de traumatică a fost plecarea ei din România la vârsta de 12 ani. S-a întors mai bine de 50 de ani mai târziu, cu teamă și reținere. Acum are planul să revină în curând împreună cu soțul. Dacă întâlnirea nu ar fi avut alt rezultat decât acesta, tot ar fi fost destul. *Getta Neumann*